

Premodre glave.

Po narodni smešnici spisal *Silvester K.*

XIV.

o sem prvikrat slišal o premetenih Američanih, da znajo prestavljati cela poslopja, ki jim ne stoje na priležnem ali dovolj ugodnem mestu, sem vzkliknil:

„Stavim glavo, če tega že niso znali naši veleumni Zabržani!“

In mislil sem prav, zakaj posrečilo se mi je pozvedeti, kar hočem povedati v sledečih vrsticah.

Zabržani so imeli svojo cerkev na severni strani vasi. Ker so bili pobožni ljudje, so jo obiskavali prav pridno. Nekega leta pa nastane tako grozna zima, da so vaščani pri božji službi kar omedlevali prehudega mrazu. V tej sili jim pride rešilec v osebi debelega ogrskega kupca, ki je po naključju ravno skozi Zabrd peljal poln voz kožuhov. Začuden ogledujejo Zabržani okolo in okolo kosmatega tujca — kožuha še namreč niso bili videli nikoli — in ga izprašujejo, čemu mu je taka roba.

„Taka roba? He — baratom! Taka greje!“ se zareži Oger in si pogladi trebuh. Posledica teh besed je bila, da so si vsi Zabržani kupili kožuhov, katerih se je kupec za mali trud in dober denar iznebil prav rad.

Toda bolj ko je grela nova obleka, bolj je pritiskal mraz. Zadnjič tudi kožuhi niso pomagali nič več. Nezadovoljnost je rasla med ljudmi bolj in bolj in vedno pogosteje si slišal globoke vzdihne, spremljane s sledečim vzklikom:

„Čemu le imamo ves preklicani občinski svet, če ne skliče seje in se ne posvetuje, kako bi nam bilo pomagati v sedanji veliki sili!“

Morala je torej na vrsto običajna seja, ki je zopet — kakor vsekdar — sklepala in sklepala, dokler ni nekaj sklenila. Končni sklep takratnega zborovanja je bil ta:

„Kakor smo nekoč nategnili zid občinske dvorane z močjo svojih mož, tako bomo z močjo svojih teles premaknili cerkev dalje proti jugu. Uverjeni smo, da bo potem v nji topleje kakor zdaj, ko stoji na skrajnem severu naše vasi.“

Drugega dne so se že zbirali možaki okolo cerkve in se zavijali v svoje kožuhe. Ko so bili vsi zbrani, so začeli velikansko delo. Vsak izmed njih se je v cerkev upiral tako vestno, da se je močno potil, čeprav je bil hud mraz. Ko se skupno oddahnejo, gredo na sprednjo stran cerkve gledat, hoteč se prepričati o svojem uspehu. Dozdeva se jim nekolika izprememba prostora pred cerkvijo. To jih navduši tako, da pomečejo kožuhe na kup in se začnejo s podvojenim naporom upirati v cerkev. Umevno je, da se je zdelo vsakemu topleje, in je jug vsakega navdajal z velikim veseljem, ker mu je že navidezno pihal okrog nosu.

Naključje pa hoče, da se istočasno mimo cerkve pelje več sejmarjev in zapazi kožuhe. Ker ni nikogar v bližini, in se le izza cerkve sliši strahovito stokanje in hreščanje, pograbijo sejmarji kožuhe in jih odpeljejo.

Kdo popiše hudo jezo in veliko žalost iznenadenih Zabržanov, ko čez nekaj časa zapazijo bridko izgubo. Že premišljujejo, kaj bi se bilo utegnilo zgoditi s kožuhi, kar se oglasi izmed sredine umen možak in potolaži sosede:

„Mar li ne veste, kam so izginiili naši kožuhi? Ali vas ni sram, da ste Zabržani in se vam niti ne sanja, katero pot so šli naši topli površniki? Jaz pa vem zanje! Ker smo jih bili pustili tukaj spredaj, a smo cerkev potiskali odzadaj, smo jo potisnili tako daleč, da so prišli kožuhi pod njo. Ali ne govorim prav?“

Okolo stoječim bliskovo šine v glavo, da je to najbrž verjetno, in s prijetnim in radostnim zadoščenjem se podajo domov, popolnoma preverjeni, da so ugodno rešili nalogo cerkvenega prestavljanja. Vsak je bil prepričan, da stoji cerkev zdaj veliko bolj proti toplemu jugu.

In res — pri prihodnji nedeljski službi božji ni Zabržane nič zeblo. Čemu li ne? Nekaj že zaradi lastne domišljavosti ne, posebno pa še zaradi tega ne, ker je mrz odjenjal.

Pesem naj se glasi!

*Pesem se oglasi
naj v pomladni dan!
Novi vzcveli časi
sredi so poljan.*

*Vstale so iz spanja
mlade rožice —
solnček se jim klanja,
jim greje nožice.*

*Pesem se oglasi
naj v pomladni dan,
novi vzcveli časi
sredi so poljan.*

Fr. Ločniškar.

